

Marina Martori

UNA CASA
LLUNY
DEL MAR

V I E N A
E D I C I O N S

Riem tots, com si no passés res. Com si fóssim una d'aquelles famílies felices que surten a les pel·lícules. La casa de la meva infantesa emmarca el moment que, si no fos per la veritat que viu sota la pell, seria perfecte.

—No crec que hi estiguis bé, aquí —diu en Ramon.

—Només ho has dit mil cinc-centes vegades —responc jo.

—De fet, comptant aquesta, ja són mil cinc-centes una —fa l'Aina.

Té el meu humor corrosiu i les dents de son pare. Sort n'hi ha. De les dues coses.

—Només serà una nit —dic jo—. No passa res.

—Estaries millor en un hotel —hi torna en Ramon.

—No n'hi ha cap, d'hotel, aquí. —Somric una mica—. Dona un any als que em compren aquest casalot i ja el tindràs.

—Acabes de dir que és un casalot, mama. Bona manera perquè el papa es quedi tranquil.

L'abraço. «Ton pare que es foti», penso. Somric. Fa calor.

—Va, marxeu. Quan hagi firmat els papers demà, us truco i em veniu a buscar.

Es fa un silenci pastós. Se sent piuladissa d'ocells. Fa olor de terra assedegada. En Ramon fa un esforç i claudica.

—D'acord. Després podríem anar a dinar plegats.

—Sí, i que ens convidi la mama —li diu l'Aina—, que demà a aquesta hora estarà forrada.

Riem, de nou. En Ramon em fa un petó a la galta. Que trist. Pica, perquè va mal afaitat. Estem de vacances i es nota. L'Aina se'm torna a acostar i m'abraça de nou.

—Fins demà, reina mora —li dic.

—Buff, mama... Feia segles que no em deies així.

Té raó. Reina mora l'hi deia quan era petita, quan era una nena que necessitava la meua veu per adormir-se, la meua mà per caminar i les meves paraules per calmar-se. Aleshores li deia: «Bona nit, reina mora» o «Soc aquí, reina mora» o «Vine, reina mora» i li passaven tots els mals. A ella i a mi.

Ara, els mals triguen una mica més a marxar. Com a mínim, els meus. Ella sembla impenetrable a la merda de moment que vivim. La miro mentre puja al cotxe, al costat de son pare. És altíssima, com ell, i té els cabells negres, com ell, i les mans fines i de dits llargs, com ell. De fet, n'és una mena de fotocòpia millorada, del seu pare. Sembla ben bé que, mirada des de fora, jo només hi hagués posat l'espai perquè hi naixés, no la meitat dels gens.

Sort que, en els ulls, m'hi reconec. No pel color, que també els té verds, com son pare, sinó en el que s'albira a dins.

Com és que ens agrada que els fills se'ns assemblin? Quin plaer hi trobo en veure que l'Aina, dins seu, té la mateixa eferescència, la mateixa ràbia, la mateixa passió i la mateixa por que jo?

Si amb quaranta-dos anys acabats de fer encara tremolo perquè no sé qui soc... quina gràcia té que ella se m'assembli?

Perquè sí, se m'assembla. I jo m'assemblo a ma mare i ma mare a la seva, la meua àvia Dolors, de qui vaig heretar, diuen, moltes coses a part del nom.

El cotxe arrenca, en Ramon toca el clàxon i l'Aina em saluda des de dins. Somriu amb aquesta dentadura perfecta i jo, repetint un gest que he fet sempre, li torno el somriure i li trec la llengua. Ella somriu una mica més i desapareix. Té quinze anys. Que a prop que està de desaparèixer per sempre.

Em quedo sola, per fi, i sento al mateix temps una felicitat que em puja des de l'estómac i una por terrible que em baixa des del cervell. Es barregen al coll, on sembla que un expert mariner m'hagi fotut un nus amb les cordes vocals. M'empasso la saliva, però em costa.

Fa calor. Em cau una gota de suor per l'esquena, entre els omòplats, i la noto regalimar fins a la cintura. Em molesten les sandàlies i tinc set. No estic acostumada a estar sola. Ni així, ni en petits fragments de temps, ni a estones, ni a etapes ni mai. Recordo una infantesa acompanyada, una adolescència complicada i plena de gent, una joventut feliç, aquí, en aquest casalot i amb la meva àvia, i després recordo en Ramon. I després d'en Ramon, l'Aina.

Quan vaig saber que estava embarassada, recordo perfectament que em vaig posar la mà a la panxa i vaig dir, feliç: «ara sí que mai estaré sola», com si estar sola fos terrible, com si sabés què era sentir-se sola, com si en tingués ni la més mínima idea. L'Aina, des de fa quinze anys, permanent, com un escut protector de mals pensaments, com una garantia d'una vida feliç.

El cotxe ja no es veu, la pols de l'era s'ha apaivagat i tot queda silenciós, amb aquella calor típica d'una tarda d'estiu, amb aquella pesadesa. Tot pesa, també la soledat que crec que sento per primer cop. I, en realitat, sé que no és perquè l'Aina i en Ramon hagin marxat, sinó perquè soc aquí, a la porta de casa seva i ella no hi és.